

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 maja 2016 roku (data prezentaty) małoletnia M. G., reprezentowana przez przedstawicielkę ustawową matkę A. G. działającą przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o podwyższenie alimentów płatnych przez pozwanego T. G. z kwoty 600 zł miesięcznie do kwoty po 2.000 zł miesięcznie płatnych za każdy miesiąc z góry do dnia 10 dnia miesiąca do rąk matki. Tym samym pozwem K. G. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o podwyższenie alimentów płatnych przez pozwanego T. G. z kwoty 600 zł miesięcznie do kwoty po 1.600 zł miesięcznie płatnych za każdy miesiąc z góry do dnia 10 dnia miesiąca do rąk powoda (k. 1-9).

Postanowieniem z dnia 31 maja 2016 roku Sąd rozpoznał zawarte w pozwie wnioski o zabezpieczenie i na czas postępowania zobowiązał pozwanego T. G. do łożenia podwyższonych alimentów w kwotach: 1.300 zł na małoletnią M. G. i 1.000 zł na rzecz K. G. (k. 85-91).

W odpowiedzi na pozew pozwany T. G. wniósł powództwo wzajemne o obniżenie alimentów na rzecz powodów głównych do kwot po 500 zł na rzecz każdego z nich (k. 143-151).

W odpowiedzi na powództwo wzajemne małoletnia powódka i powód wnieśli o oddalenie powództwa wzajemnego w całości (k. 237-241).

W dniu 14 listopada 2016 roku powód K. G. i pozwany T. G. zawarli ugodę, na mocy której podwyższono alimenty od ojca na rzecz syna do kwoty po 700 zł miesięcznie poczynając od dnia 01 grudnia 2016 roku (k. 283-284). Po zawarciu ugody Sąd umorzył postępowanie odnośnie alimentów na rzecz K. G. (k.292).

Małoletnia powódka i pozwany podtrzymali swoje stanowiska do końca postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia powódka M. G. urodzona w dniu (...) oraz K. G. urodzony w dniu (...) pochodzą ze związku małżeńskiego A. G. oraz T. G. (kopie odpisów skróconych aktu urodzenia k. 14 i 15). Wyrokiem rozwodowym z dnia 13 września 2007 roku Sąd Okręgowy w Warszawie VI Wydział Cywilny Rodzinny Odwoławczy, wydany w sprawie VI C 150/07 w pkt III sentencji zasądził od pozwanego T. G. na rzecz K. G. oraz M. G. alimenty w kwocie po 600 zł miesięcznie na każde z nich, łącznie 1200 zł miesięcznie, płatnych do rąk matki A. G. w terminie do 10 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybieniu terminowi płatności którejkolwiek z rat (kopia wyroku k. 12-13).

Sytuacja stron była wówczas następująca:

M. miała 8 lat. Chodziła do szkoły podstawowej. **Brat** małoletniej miał 13 lat.

P. małoletniej powódki miała 32 lata. Pracowała jako menager klubu, prowadziła własną działalność. Ocenia, że zarabiała około 5.000 zł miesięcznie netto. Była współwłaścicielką dwóch działek w Wawrze (k.287).

Pozwany miał 37 lat. Prowadził działalność gastronomiczną. W lokalu stały też automaty do gier, które przynosiły główny dochód, tj. około 15.000-20.000 zł miesięcznie.

Obecnie sytuacja stron jest następująca:

Małoletnia M. G. ma 17 lat (w styczniu 2017 roku osiągnie pełnoletniość). Małoletnia uczęszcza obecnie do II klasy liceum (k. 16).. Małoletnia mieszka razem z matką. Do niedawna mieszkała z matką u dziadków macierzystych, gdzie zajmowały jeden pokój (k. 297).

Małoletnia cierpi na drażliwość jelita grubego, przez co wymaga stosowania tzw. diety bogatoresztkowej, co generuje wyższe koszty wyżywienia niż przeciętne (wymaga lepszej jakości produktów żywnościowych) Małoletnia uczęszcza

na korepetycje z matematyki w wymiarze dwóch godzin tygodniowo, w cenie 50 zł za godzinę. W poprzednim roku szkolnym brała także lekcje z języka angielskiego (k. 286).

W 2016 i 2015 roku była na obozach w Bułgarii i w Chorwacji. W 2015 roku była też z matką nad morzem. Wyjazdy są co do zasady pokrywane przez oboje rodziców (k. 286-287). Pozwany w całości pokrywał te koszty przed 2016 rokiem (k. 291). Matka dziecka ponosiła inne koszty wyjazdu, np. kieszonkowe.

Strona powodowa ocenia, że miesięczny koszt utrzymania małoletniej potrzeba ok. 3100 zł. W skład tej kwoty wchodzi wydatki tj.: wyżywienie – 800 zł; korepetycja – 600 zł, podręczniki i inne materiały szkolne – 130 zł, kosmetyki i środki czystości – 325 zł, odzież – ok. 450 zł, rozrywka i kultura – 80 zł, leki i profilaktyka zdrowotna – 170 zł, dojazdy – 50 zł, odzież sportowa i akcesoria – 60 zł, udział w kosztach utrzymania mieszkania – 330 zł, sprzęt domowy i naczynia – 25 zł, koszty fryzjera i kosmetyczki – 270 zł (k. 3).

Pozwany ocenia, że koszty utrzymania córki wzrosły, jednak zaprzecza aby trzykrotnie (k. 290). Ocenia go obecnie na 2.000 zł miesięcznie (k. 294).

Brat małoletniej powódki K. G. ma obecnie 22 lat. Jest studentem studiów stacjonarnych w Szkole Głównej Gospodarstwa (...) w W. na kierunku Turystyka i Rekreacja (k. 38). Podejmuje pracę dorywczą w weekendy i dni wolne od zajęć na uczelni, aby pomóc finansowo matce. W 2016 roku pracował w S. (k. 45-46). Jego miesięczne zarobki kształtowały się na poziomie ok 400 zł. Obecnie zasadniczo usamodzielniał się, mieszka oddzielnie. Od matki otrzymuje około 500 zł (k. 288).

Przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki A. G. ma 41 lat. Pracuje jako fryzjerka w salonie (...) Sp. z o.o. gdzie jest zatrudniona na ¼ etatu i z tego tytułu osiąga miesięczne wynagrodzenie w wysokości 390 zł netto (k. 5, 49). Wcześniej, w 2014 roku zawarła umowę z wynagrodzeniem 1.680 zł brutto plus prowizja od obrotu (k. 47-48). Od 2015 roku przedstawicielka ustawowa porozumiała się z przełożonymi na skutek czego większość wynagrodzenia otrzymuje poza umową. W sposób rzeczywisty pracuje około 200 godzin miesięcznie (k. 286). Jak wskazała, jej miesięczny dochód przekazywany przez pracodawcę wynosi około 3.800-4.000 zł (k. 285). Do wynagrodzenia tego dochodzą napiwki w kwocie 200-500 zł miesięcznie (k. 286). W 2015 roku osiągnęła 5.250 zł przychodu (PIT-37 k. 50-53). Na własne potrzeby wydatkuje około 500 zł miesięcznie (k. 288).

Czasem otrzymuje pomoc – pieniądze w kwocie do 500 zł miesięcznie - od swoich rodziców. Dziadkowie macierzyści są emerytami, mają miesięcznie około 4.000 zł z emerytur. Mieszkają na G.(k. 286).

Do września 2016 roku mieszkała razem z dziećmi u dziadków macierzystych dzieci. Od września 2016 roku wynajmuje mieszkanie w W. w którym mieszka razem z córką (k. 286). Czynsz najmu z opłatami wynosi 1.700 zł miesięcznie. (k. 288).

Pozwany T. G. jest przedsiębiorcą. Od 18 lat prowadził pub przy ul. (...) w W. – (...) – obecnie od kilku miesięcy formalnie działalność tą prowadzi partnerka pozwanego, pozwany jest tam zatrudniony w oparciu o umowę zlecenia. W rzeczywistości działalność prowadzi tą pozwany, to również on dysponuje dochodami z niej (k. 288-299). W oparciu o umowę zlecenia pozwany osiągnął w czerwcu 2016 roku kwotę 1.185,71 zł brutto, tj. 1.000 zł netto (k. 112).

W pubie prowadzony przez pozwanego przez lata, do września 2015 roku, stały automaty do gier niskich wygranych (należące do innego podmiotu). W 2015 roku przynosiły około 15.000-20.000 zł miesięcznie – co stanowiło spadek z około 10.000 zł w okresie małżeństwa z matką małoletniej powódki. Dochody te nie były ewidencjonowane (k. 288-289). Obecnie nie prowadzi już automatów ani w tym ani w innym lokalu (k. 289).

W 2010 i 2011 roku prowadził przez łącznie 10 miesięcy restaurację przy ul. (...) w W. (k. 290). Dodatkowo w 2014 roku zajmował się działalnością remontowo-budowlaną, gdzie mógł osiągać zarobki rzędu 300 zł dziennie i od 2.000 zł do 4.000 zł miesięcznie (k. 289). Nie prowadzi jej już gdyż pokłócił się z kolegą z którym ją wykonywał (k. 291).

Pozwany ocenia, że osiąga 5.000-6.000 zł miesięcznie. Przyznaje przy tym, że nie prowadzi dokładnej dokumentacji. Dla celów podatkowych dochody wykazywane są w minimalnym stopniu (k. 288). Dzienny utarg wynosi od 200 do 300 zł. W tygodniu czasem 1.000 zł jak jest widownia na mecz. W soboty do 1.500 zł (k. 293).

Pozwany ocenia, że jego sytuacja finansowa się pogorszyła. Rozważa odzyskanie wkładu (15.000 zł) w zakup J., który jest wart około 30.000 zł (k. 290). Ma niezapłacony czynsz za mieszkanie – wedle oświadczenia zaległość wynosi 5.000 zł, podobnie zalega około 2.200 zł za lokal usługowy (k. 290). W 2016 roku przeprowadził remont lokalu, co kosztowało 25.000 zł – 10.000 pożyczył od wujka, 5.000 zł otrzymał od ojca (k. 291). Pozwany planuje na przestrzeni najbliższych 3 miesięcy rozwinięcie działalności obecnego pubu o gastronomię. Prowadzi teraz przystosowanie lokalu (k. 294).

Przeciwko pozwanemu prowadzona była egzekucja na rzecz banku (...) S.A. w W., postępowanie umorzono w dniu 12 maja 2015 roku po wyegzekwowaniu świadczenia (k. 164). Również inne postępowanie z wniosku tego wierzyciela umorzono – w 2015 roku (k. 179). Podobnie umorzono postępowanie egzekucyjne z wniosku Banku (...) S.A. w W. w 2014 i 2015 roku (k. 166, 172). W 2014 roku dwukrotnie umorzono także postępowanie z wniosku wierzyciela (...) 1 (...) z powodu bezskuteczności (k. 170, 173). W 2014 roku umarżono także postępowania egzekucyjne zainicjowane przez wierzyciela – Sąd Rejonowy (k. 174, 175). W 2014 roku umorzono także postępowanie z uwagi na cofnięcie wniosku egzekucyjnego przez wierzyciela (...) S.A. w Pozwaniu (k. 176). W czerwcu 2015 roku wszczęte zostało przeciwko pozwanemu egzekucja kwoty głównej ponad 2200 zł (k. 167). W dniu 02 czerwca 2016 roku wszczęto przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne kwoty głównej ponad 161.615 zł (k. 164). W 2012 roku pozwany osiągnął stratę w wysokości 1.777,88 zł z przychodu 120.406,34 zł (PIT-36L k. 214-218). W 2013, 2014 i 2015 roku nie osiągnął przychodu z działalności gospodarczej (k.219-232).

W 2011 roku pozwany zaciągnął w (...) S.A. w W. kredyt w wysokości 185.000 zł, łącznie z kosztami 198.492,31 zł (k. 110).

Pozwany nie ma oszczędności. Samochód został zajęty przez komornika 4 lata temu. Obecnie korzysta z samochodu matki – J. (...) z 2004 roku. Część kwoty zakupu tego auta pokrył pozwany, tj. 15.000 (k. 289, 294). Na 40 urodziny zakupił dla siebie zegarek TagHeuer za 7.000 zł, co było okazją cenową. Ostatecznie zegarek sprzedał za 3.000-3.500 zł z powodu problemów finansowych (k. 289-290). Pozwany łoży miesięcznie 1.900 zł na raty kredytu hipotecznego – na mieszkanie rodziców (k.290, 294).

Pozwany mieszka w wynajmowanym mieszkaniu przy ul. (...) w W.. Mieszkanie ma 44 mkw. powierzchni, 2 pokoje. Czynsz najmu wynosi 1.900 zł. Wraz z prądem mieszkanie kosztuje 1.950 zł miesięcznie (k. 290).

Od 10 lat pozostaje w związku partnerskim (k. 149). Partnerka pozwanego otrzymuje zasiłek macierzyński – 1.000 zł (k. 291). W dniu 14 czerwca 2016 roku pozwanemu urodziło się kolejne dziecko – D. S. (k. 106). Pozwany ocenia koszty utrzymania niemowlaka na 400 zł miesięcznie (k. 290). Poza partnerką i dzieckiem ma innych osób na swoim utrzymaniu. Koszt wydatków na wyżywienie ocenia na kwotę 900 złotych miesięcznie, koszt fryzjera i ubrań (wliczając w to koszty partnerki) – 300 złotych miesięcznie, utrzymanie samochodu – 400 złotych miesięcznie, koszt mediów – 300 złotych miesięcznie (w tym telefony dzieci).

Pozwany przed wytoczeniem powództwa dobrowolnie łożył na córkę wyższe kwoty (k. 288). Matka dziecka ocenia, że było to nawet po 800 zł, pozwany ocenia, że były to kwoty 300-400 zł (k. 290). Pozwany utrzymuje kontakt z córką, jednak to matka jest pierwszoplanowym rodzicem małoletniej powódki.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, w tym w szczególności na podstawie zeznań stron: przedstawicielki ustawowej, pozwanego.

Odnosząc się do zgromadzonego w aktach sprawy niniejszej materiału dowodowego, Sąd za wiarygodne i wewnętrznie niesprzeczne uznał zeznania stron odnośnie ich poziomu życia, kosztów utrzymania. Powyższe znajduje bowiem potwierdzenie w przedstawionym przezeń materiale dowodowym. Sąd dał wiarę również pozostałym dowodom z

dokumentów przedstawionym przez strony, albowiem nie zostały one zakwestionowane w toku postępowania przed Sądem oraz nie wzbudzały również wątpliwości Sądu co do ich rzetelności i wiarygodności zawartych w nich treści, pomimo iż niektóre z nich zostały złożone w kserokopiach.

W zakresie w jakim strony przedstawiły swoje zarobki, Sąd dał w części wiarę zeznaniom stron tj. odnośnie prawdziwości zeznań odnośnie wysokości poszczególnych składowych wynagrodzenia, albowiem obie strony większość zarobków mają nieewidencjonowaną, zaś z całokształtu zeznań wynika, że kwoty wskazywane przez każdą ze stron jako całkowite wynagrodzenie (przychód) nie zawierały w sobie pewnych kwot, które strony wskazały w innej części zeznań. Dlatego też Sąd ustalając wysokość zarobków stron posługiwał się przede wszystkim sumą poszczególnych wskazanych zarobków dokonaną przez siebie, nie zaś przez strony.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo główne zasługuje na częściowe uwzględnienie, przez co powództwo wzajemne podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 133 § 1 kro, rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Rodzice mogą uchylić się od świadczeń alimentacyjnych względem dziecka pełnoletniego, jeżeli są one połączone z nadmiernym dla nich uszczerbkiem lub jeżeli dziecko nie dokłada starań w celu uzyskania możliwości samodzielnego utrzymania się (§ 3 w/w art.).

Jak stanowi natomiast treść art. 135 § 1 i 2 kro, zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie albo wobec osoby niepełnosprawnej może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

Zmiana obowiązku alimentacyjnego, zgodnie z art. 138 kro możliwa jest w razie zmiany stosunków tzn. wtedy, gdy zmianie ulegają uzasadnione potrzeby uprawnionego albo możliwości zarobkowe zobowiązanego. Zmiana taka musi jednak być istotna.

Od dnia poprzedniego orzeczenia alimentacyjnego upłynął okres ponad dziewięć lat. W ocenie Sądu, w tym czasie nastąpiła zmiana, w rozumieniu art. 138 kro, uzasadniająca pewne podwyższenie obowiązku alimentacyjnego pozwanego względem małoletniej powódki.

Małoletnia powódka miała w chwili wyrokowania 17 lat. Małoletnia uczy się jeszcze w szkole i nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie.

Miesięczny koszt zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb małoletniej powódki został oceniony przez stronę powodową na kwotę 3.100 zł miesięcznie. W ocenie Sądu jest to kwota zawyżona, zaś na zaspokojenie pełni uzasadnionych potrzeb powódki potrzeba kwoty około 3.000 zł miesięcznie. Na powyższą kwotę składają się: żywienia – 600 zł, udział w kosztach mieszkania 850 zł, 50 zł na bilety, 400 zł na korepetycje, 250 zł odzież, 60 zł odzież sportowa, koszty kosmetyków, środków czystości – 250 zł, kosmetyczki, fryzjera 100 zł, 130 zł na wydatki szkolne, 50 zł na wydatki lecznicze i profilaktyczne, 80 zł na rozrywkę, koszty wypoczynku i wydatków okolicznościowych 150 zł, 25 zł udziału w zakupach podstawowych sprzętów domowych.

W ocenie Sądu koszty żywienia dziecka nie są, z uwagi na dietę bogato resztkową, znacząco wyższe od prawidłowo zbilansowanej diety. Należy mieć na uwadze, że dieta ta nie wymaga specjalistycznych produktów lecz co do zasady po prostu produktów lepszej jakości. Wiąże się to z wyższymi kosztami zakupu, jednak nie w stopniu wskazanym przez stronę powodową. Odnośnie wydatków na mieszkanie Sąd zauważył, że obecnie, koszty te wynoszą 1.700 zł na powódkę i jej matkę. W ocenie Sądu koszt najmu mieszkania jest niewygórowany i mieści się w uzasadnionych

wydatkach na utrzymanie. Zauważyć należy, że koszty lokalu są i tak niższe od kosztów ponoszonych przez pozwanego (1.700 zł wobec 1.900 zł). Z kolei koszt korepetycji spadł w toku postępowania – powódka obecnie korzysta jedynie z zajęć z matematyki, co kosztuje około 400 zł miesięcznie (dwa razy w tygodniu, przez 4 tygodnie miesiąca, przy cenie 50 zł za lekcję). Kosz ten jest uzasadniony i nie był kwestionowany przez pozwanego. Odnosnie zabiegów fryzjerskich i kosmetycznych Sąd dostrzegł, że matka powódki wykonuje zawód fryzjerki, zatem uzasadnione jest założenie, że wykonuje tego rodzaju usługi dla córki taniej lub po cenie materiałów. Brak wydatków lub ich ograniczona wysokość na ten cel nie stanowi, że nie uzasadnione jest zaliczenie tych wydatków na poczet uzasadnionych kosztów utrzymania dziecka. Nie mniej jednak Sąd uznał, że koszty zabiegów z zakresu urody nie są niskie i wynoszą łącznie 100 zł miesięcznie. Biorąc pod uwagę wysokość kosztów pozostałych utrzymania małoletniej oraz ogólny poziom życia stron, Sąd uznał wydatki na ubrania jedynie za zasadne w części – do 250 zł i 60 zł na odzież sportową.

Mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że z uwagi na znaczące zwiększenie się kosztu zaspokajania uzasadnionych potrzeb małoletniej zasadne jest zwiększenie wysokości alimentów płatnych przez pozwanego na rzecz córki.

Pozwany posiada możliwości zarobkowe pozwalające mu nałożenie na rzecz córki kwoty po 1.800 zł miesięcznie. W ocenie Sądu pozwany oceniając dochodowość swojej działalności gospodarczej (obecnie formalnie prowadzonej przez partnerkę pozwanego) zaniżył wysokość dochodu. Pozwany wskazał bowiem z jednej strony, że działalność daje mu dochód 5.000-6.000 zł miesięcznie, ale z obliczeń opartych o jego deklaracje co do dziennego utargu i przewidywanych kosztów, wynika kwota nieco wyższa. Przyjąć należy, że utarg w soboty wynosi do 1.500 zł. Oznacza to, że przez 4 soboty miesiąca pozwany osiąga do 6.000-7500 zł przychodu, przy czym średnią należy przyjąć nieco niższą od sumy przychodów według górnej granicy, tj. ok. 5000 złotych. Zaś przez pozostałe dni miesiąca, jak należy przyjąć, mając na względzie jego deklarację, o średnim dochodzie w wysokości kilkuset złotych, minimum na poziomie 200-300 złotych a maksimum, 2-3 razy w miesiącu na poziomie 1000 złotych, zarabia średnio ok. 400 złotych dziennie. Co w przeliczeniu na liczbę dni w miesiącu daje kwotę rzędu 10500 złotych. Przy zastosowaniu 50% kosztów uzyskania przychodu, co w ocenie Sądu jest wysoką stawką dla działalności prowadzonej praktycznie jednoosobowo, tj. przy znikomych kosztach personelu, a nadto mając na względzie, że pozwany tylko w części odprowadza od osiągniętych dochodów należne podatki, dochód pozwanego wynosi średniomiesięcznie około 7.700-7.800 zł. Przeciwnie niskiej dochodowości działalności prowadzonego pubu świadczy też okoliczność, iż pozwany obecnie prowadzi działania celem przystosowania miejsce prowadzenia pubu pod rozszerzenie oferty o gastronomię. Na niedawno odbyty remont przeznaczył 25.000 zł (w czym 10.000 niepożyczonych), zaś na obecne prace wydatkuje dalsze kwoty, które na podstawie zasad doświadczenia życiowego i powszechnej wiedzy o surowych wymogach sanitarnych dla lokali gastronomicznych, należy oceniać jako niemałe, idące w tysiące. Ponoszenie takich wydatków przez wieloletniego przedsiębiorcę z całą pewnością poparte jest realistycznym biznesplanem.

Pozwany posiada następujące koszty utrzymania: koszty mieszkania (...) 950, koszty utrzymania dziecka 400 zł, nadto deklarowane wydatki na jedzenie, ubrania, spłatę zadłużenia. Pozwany na swoje wydatki zaliczył także koszt kredytu hipotecznego – nie jest on jednak dłużnikiem z tego tytułu – spłaca kredyt rodziców, zatem nieuzasadnione jest zaliczanie tego na poczet kosztów utrzymania pozwanego. Łącznie, biorąc pod uwagę, że od wydatków deklarowanych przez powoda należało, oprócz kredytu i po zweryfikowaniu kosztów utrzymania nowonarodzonego syna, odliczyć ok. 200 złotych, 100 złotych od kosztów fryzjera i ubrań, uwzględniając udział partnerki, i 100 złotych od kosztów mediów, uwzględniając wydatki na telefony dzieci, wydatki bytowe powoda należy ocenić na kwotę ok. 4550 złotych. Do tego należało doliczyć kwotę 700 złotych tytułem alimentów na K. G., wynikających z ugody zawartej w niniejszej sprawie. Wynika stąd, że suma wydatków obciążających powoda to kwota ok. 5250 złotych. Co oznacza, że między sumą dochodów pozwanego a sumą jego wydatków pozostaje różnica ok. 2500 złotych. W istocie, należy mieć na uwadze, że na częściowym utrzymaniu pozwanego jest również jego obecna partnerka, jednakże pamiętać należy, że nie musi ona już pokrywać kosztów utrzymania mieszkania (całość tych kosztów Sąd rozliczył jako wydatek pozwanego), nadto osiąga dodatkowy dochód z tytułu zasiłku macierzyńskiego. Pozwany jest zatem w stanie przyczynić się do utrzymania M. G. kwotą znacząco wyższą, niż obecnie.

W ocenie Sądu wydatki pozwanego na utrzymanie siebie i swojej rodziny są niższe od obecnie uzyskiwanych dochodów o około 1.500 zł. Pozostawia to miejsce na podwyższenie alimentów na rzecz małoletniej powódki.

Matka powódki jest fryzjerką i osiąga łączne miesięczne dochody na poziomie kwoty 4.000-4.500 zł (z umowy o pracę, z ustnej umowy z pracodawcą, z napiwków). W ocenie Sądu w wieku w jakim jest małoletnia powódka osobiste starania rodzica są niższe niż dla dziecka w wieku wczesnoszkolnym i matka powinna w wydatny sposób partycypować w kosztach utrzymania dziecka. Jednocześnie jednak to matka jest pierwszoplanowym rodzicem małoletniej powódki, to ona zajmuje się córką na co dzień, zaś pozwany kontakty z córką realizuje sporadycznie. W związku z powyższym należy ocenić, że koszty utrzymania dziecka należało rozdzielić nierówno pomiędzy rodziców powódki. W ocenie Sądu zasadne jest obciążenie pozwanego kwotą po 1.800 zł miesięcznie a matki dziecka pozostałą kwotą 1.200 zł. Odzwierciedla to też różnice w dochodach stron.

Ważąc powyższe Sąd podwyższył obowiązek alimentacyjny pozwanego na rzecz powódki do kwoty po 1.800 zł miesięcznie, poczynając od dnia 18 maja 2016, tj. dnia wniesienia powództwa.

Podkreślić należy, że zasądzona kwota ma odzwierciedlać całość wymaganego przez Sąd wkładu finansowego pozwanego w utrzymanie córki. Bezsporne jest, że pozwany dotąd mniej lub bardziej regularnie świadczył na rzecz córki kwoty wyższe niż ujęte w obowiązku alimentacyjnym, nadto finansował lub dofinansowywał wyjazdy córki. Jest zrozumiałe, że wobec podwyższenia sformalizowanego obowiązku alimentacyjnego pozwany może nie być już w stanie dokonywać takich dobrowolnych świadczeń w ogóle, lub w znacznej części. Rozstrzygnięcie odpowiada woli strony powodowej, znajdującej oparcie w przepisach prawa, by świadczenia te, dotąd dobrowolne, sformalizować i uregulować na określonym pułapie.

Dlatego też, na mocy art. 133 § 1 kro w zw. z art. 135 § 1 i 2 kro w zw. z art. 138 krio, orzeczono jak w pkt 1 sentencji. W pozostałym zakresie powództwo główne podlegało oddaleniu z uwagi na niezasadność.

Z uwagi na powyższe powództwo wzajemne podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc. Strona powodowa wygrała postępowanie co do zasady, ulegając jedynie w zakresie 14% swojego żądania a więc wygrywając w 86% (żądano podwyższenia alimentów o 1.400 zł, ostatecznie Sąd podwyższył o 1.200 zł)

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. Zgodnie bowiem z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Zgodnie natomiast z § 2 pkt 2 i 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie stawki minimalne wynoszą 4.800 zł przy wartości przedmiotu sprawy 10.000-50.000 i 360 zł przy przedmiocie z zakresu 500-1.500 zł. Pozwany uległ tak w zakresie podwyższenia alimentów jak i własnego powództwa o obniżenie, które nie zostało cofnięte. Koszty wskazane wyżej należało zatem zsumować i zastosować wobec nich współczynnik 86% jako stopnia wygrania sprawy przez stronę uprawnioną do zwrotu. Daje to łącznie 4488 zł.

Pozostałe koszty postępowania to nieuiszczone opłaty od powództw. Sąd uznał za zasadne obciążenie pozwanego jedynie w zakresie opłaty od powództwa głównego, która to wedle wartości podwyższonych alimentów, przy uwzględnieniu propozycji pozwanego do podwyższenia alimentów o 100 zł, wynosi 660 zł.

W pozostałym zakresie (opłata od powództwa wzajemnego, brakująca opłata od powództwa głównego w zakresie uwzględnionym i w zakresie oddalonego powództwa) koszty Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 333 § 1 kpc.